Benedek Szabolcs

Kádár Fiumében

PRÓZA - LXI. évfolyam, 8. szám, 2017. február 24.

Arra ébredt, hogy Zigonic a vállát rázza.

– Ébredjen, Kádár elvtárs. A szülővárosában vagyunk.

Kádár zavartan föltápászkodott. Az autóbusz egy keskeny belvárosi utcában parkolt, orrával az emelkedő irányába. Balkéz felől hatalmas épület látszott, amelynek földszinti rácsos ablakai azt sejttették, hogy börtönnel összekötött bíróság lehet. Ezt erősítette meg a Monarchia korát idéző homlokzatán lengedező piros–fehér–kék sávos, vörös csillagos jugoszláv lobogó is. Jobbra viszont egy ligetecske terült el, Kádárnak fogalma se volt, milyen fákkal, de az látható volt, hogy bár már az október közepén is túl voltak, nem veszítettek el dús lombkoronájukat.

A ligeten keresztül fölfelé kellett kapaszkodni, a fák közé. Kádár azt remélte, hogy a lenti házak között kitekintve megláthatja a tengert. Ám az egyelőre elbújt előle. Zigonic ellenben a liget közepén egy kúriaszerű épülethez vezette. El is mondta, mit kell tudni róla:

– Ez itt Habsburg József főherceg hajdani villája. A liget pedig az ő arborétumának a maradéka. A főherceg bolondult a növényekért. Az idős rijekaiak közül sokan még emlékeznek rá – Kádárra nézett, mintha amaz is idős rijekai lenne, vagy mintha neki is tudnia kellene erről, majd mondta tovább: – Manapság a városi levéltár működik az épületben. Igyekezzünk, várnak bennünket.

A bejáratnál egy nyúlánk, szőke hajú ifjú hölgy fogadta őket, egy vele egykorúnak látszó, keskeny bajszot viselő fiatalember társaságában. Miután szívélyesen üdvözölték egymást, a hölgy egy mappát nyújtott át a bajszosnak, aki azt rögtön továbbadta Zigonicnak. Amaz fölnyitotta a fedelet, és a mappát Kádár elé tolta:

– Nézze csak, Kádár elvtárs, mit kotortak elő szívós munkával a levéltár mélyéről az elvtársak. Ez itt a maga születési bizonyítványa.